

hendes Mund, kastede hende omkuld paa Sengen og voldtog hende. Da hun nu laa og hulkede, trøstede han hende med, at intet ondt vilde ske hende, der vilde slet ingen Følger komme af denne ene Gang, hvorimod han vilde være bleven nødt til at skyde sig, hvis han ikke havde faaet sin Vilje frem. „Og“, havde han tilføjet, „hvis Du taler om dette til noget Menneske, saa skyder jeg Dig.“

Nogle Dage derefter gik hun fra sin Tjeneste, og da der halvanden Maaned senere i hendes Hjemegn blev Efterspørgsel efter unge Piger, som vilde tage Tjeneste i Danmark som Malkepiger, besluttede hun at prøve sin Lykke. Tiderne var daarlige i Hjemlandet, Arbejdsfortjenesten ringe — og det unge Mod havde vel ogsaa Lyst til at se sig om i Verden. Hun anede intet om det, som forestod hende, ikke en Gang da hendes noget ualmindelige Tilstand til Tider foruroligede hende, faldt den Tanke hende ind, at hun skulde blive Mo'r. Endelig gik det op for hende: hun, alene i fremmed Land, ludfattig, saa at hun næppe havde Tøj til at skjule sig selv med, omgivet af uforstaaende Fremmede, hun skulde føde et Barn, som ved en Forbrydelse var bleven hende paa-tvunget. Fatalist som hun er, lige som de fleste andre, der lever i Fattigdom og Uvidenhed, besluttede hun at overlade alt til Fremtiden. „Det var min af Gud bestemte Skæbne“ — sagde hun atter og atter. Ogsaa haabede hun, at hendes Madmor vilde lægge Mærke til hendes Tilstand, som hun ikke havde forsøgt at dølge, og hjælpe hende, men der var ingen, som havde nogen Tanke for det. Saa overraskede Fødselen hende tidligt en Morgen, førend hun havde ventet den. Næsten i samme Øjeblik, som Barnet blev født og faldt ned paa Gulvet, blev der kaldt til Malkning. Helt ude af sig selv af Smerte, forvirret, uden en eneste klar Tanke — først senere dukkede det ene Minde op efter det andet af det, som hændte hin Nat — lagde hun Barnet i en Zinkspand, med sit Forklæde tørrede hun i Hast Sporene bort fra Gulvet, stillede Spanden udenfor Bryggersdøren og en anden Spand ovenover og skyndte sig til Malkning.

En Time var gaaet, maaske noget mer. Da kunde hun ikke holde det ud længere for Sygdom og Træthed. Desuden begyndte det at gaa op for hende, at hun sikkert havde gjort noget ganske uforsvarligt. Hun gik ind, kastede sig en Stund paa Sengen, men fik ikke Ro, gik saa ud for at hente Barnet. Det var endnu mørkt ude. Hun tog Barnet i sine Hænder og følte, at det var koldt og dødt. Først nu gik den Tanke op for hende: „Nu kan du dølge det Hele, baade Fødsel og Død; hvis dette ikke dølgtes, kommer du fast“. Hun løb ned i den nærliggende Skov, lagde det

lille Lig under en Trærød og dækkede det til med gammelt Løv og Stene.

Det er Historien om den unge finske Barnemorderske fra Bornholm.

Atter gik Tanken hjem. Den søgte de to smaa lyshaarede Dreng, som —. Er *de* da ikke paa Solsiden? Ak, hvad betyder Solside, naar et Øjebliks utøjlet, selvsk Begær kan gøre Sollys til mørkeste Nat. Tung er den Byrde, som bæres af den, som bærer Blodskyld, men hvor tusindfold tungere skulde Byrden ikke trykke dens Skuldre, som drog Blodskyld over en anden.

Voldtægt og Barnemord har man i de sidste Aar hørt saa meget om. Om de oftere staar i Forbindelse med hinanden, som i det her fortalte Tilfælde, ved jeg ikke — det er vel ikke bleven nærmere undersøgt. Aarsagen til deres Hyppighed er heller ikke bleven konstateret — jeg tror dog ikke paa det berettigede i den almindelige Klage over, at vor Tid skulde være mere usædelig end de „gamle, gode Tider“, og hvad Barnemorder-skernes angaar, har jeg hørt baade en erfaren Dommer og en Opsynskvinde i Fængslet uafhængigt af hinanden sige, at de unge Piger, som har øvet Barnemord, oftest er gode og fine Naturer. Jeg tror snarere, at Aarsagen skal søges i vore Dages haarde Kamp for Tilværelsen, den Kamp, som hindrer manges Mand at gifte sig i den Alder, da han mest længes derefter, den Kamp, som tit kan gøre det umuligt for en Moder at ernære sig og sit Barn, den som til Byrden af Blusel og Skam lægger Frygten for at se sit Barn sulte ihjæl eller af Mangel paa Omhu og Opdragelse synke ned i Samfundets dybeste Dynd, hvorfra der næsten ingen kommer op igen. Men Hovedaarsagen til Barnemordene tror jeg alligevel ligger paa et andet Punkt: i Samfundets forventede Syn paa Pligter og Skyldigheder. Man kommer uvilkaarlig, naar man tænker paa Retsvæsenet i sin Helhed, mere end én Gang til at tænke paa, at det jo er ene og alene Mænd, der har skrevet Lovene, og at vore Love har deres Rod i den gamle Romerret, der er vokset ud af et Samfund, som ikke kendte synderligt til Kvindens Menneskeværd. Tænk Dem en ung Barnemorderske! Ikke en af dem, som har lavet de Love, hvorefter hun skal dømmes, ikke en af dem som forhører eller dømmer hende, har prøvet, hvad det vil sige i ni Maanedes at gaa i en ejendommelig, ofte unormal og trykket Sindsstemning, under uærværdig Smerte at føde et Barn til Verden, en Smerte, som tilmed midt under den ømmeste Omhu og i de bekvemteste Forhold kan berøve én al Besindelse. Alle Mænd har hørt Tale om den Lykke, som en ung Moder føler, naar hun første Gang ser sit lille Barn; der er derimod vistnok kun faa, som ved, at den Følelse, som i det første Øjeblik efter den